

един от учителите на Данте, се появява мотивът за възвисяващата и облагородяващата сила на любовта, който е водещ и в ранната поезия на Данте. В един от сонетите на Гуиницели тази идея е формулирана в първата терцина с характерното за епохата на кръстоносните походи преувеличение. В превод на български тази терцина гласи:

*Минава тя, изящна и учтива,
и с поздрав всяка грубост погасява,
покръства оня, който е неверник.*

Последният стих, който днес може да предизвика комични асоциации, в онази далечна епоха е бил възприеман като най-убедително доказателство за силата на женската прелест.

В първата книга на Данте „Нов живот“ (около 1292 г.) са поместени 31 от общо 56 стихотворения, съставляващи ранната му лирика. По негово време книгата е била по-известна под наименованието „Легенда за света Беатриче“. В нея любовната тема, присъща на трубадурите и на поетите от Тосканската школа, е изведена на нова висота в мистично-алегоричен ключ с много силни акценти на кабалистична символика. Творбата е центрирана около числото *девет*, което в средновековната кабалистика символизира страданието, изкуплението и спасението. Образът на покойната Беатриче е сакрализиран, означава за повествователя тъкмо този път на страданието и изкуплението, който му е предопределен. В XXVI глава от „Нов живот“ са поместени два сонета, илюстриращи ролята, която поетът приписва на любимата – наставник в добродетелта и изправител на човешките недъзи. Темата е оркестрирана във всички стихотворения от книгата (тя съдържа 25 сонета, четири канцони, една балата и един мадригал), но като илюстрация ще приведа първия сонет от XXVI глава. В оригинал първото четиристишие гласи така:

*Tanto gentile e tanto onesta pare
la donna mia quand'ella altrui saluta,
ch'ogne lingua deven tremando muta
e li occhi no l'ardiscon di guardare.*

А ето сонетът в мой поетически превод:

*Така е благородна и почтена
моята дама, друг щом поздравява,
пред нея в трепет всеки се смълчава
и свежда поглед бързо и смирено.*